

BORA ABDO • Hayâli'nin Tesadüfleri

BORA ABDO 1977'de İstanbul'da doğdu. 1995-1997 yılları arasında çeşitli dergilerde öyküleri yayımlandı. 1997-2009 yılları arasında yazmadı. 2009 yılında yeniden öykülerine geri döndü. *Notos*, *kitaplık*, *Sözcükler*, *Sarıç*, *Dünyanın Öyküsü* ve *İzafi* dergilerinde öyküleri yayımlandı. 2012 yılında "Karakış Üçlemesi"nin ilki olan *Öteki Kışın Kitabı* yayımlandı. Bu kitapla 2013 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne değer görüldü. 2014 yılında yayımlanan "Beni Unutma Dörtlemesi"nin ilk kitabı *Bizi Çağanoz Diye Biri Öldürdü* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görüldü. 2016 yılında yayımlanan *Seni Seviyorum. Çok*, adlı öykü kitabı "Pergel İkilemesi"nin ilk kitabıdır. 2017 yılında yayımlanan *Balık Boğulması* "Beni Unutma Dörtlemesi"nin ikinci kitabıdır ve yazarın ilk romanıdır.

İletişim Yayınları 2877 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 502

ISBN-13: 978-975-05-2858-3

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu, Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BORA
ABDO

Hayâlî'nin
Tasadüfleri

Hayatımın en güzel dostlarına;

Yeşil bir kamyonetin ezdiği beyaz, bızdık ve dünyanın
en tatlı kedisi Musti'ye,

Sarmanların en yakışıklıları Mestan ve Tarçın'a,

Çocukluğumda, zehirli köfte yedirilip sonra da
gözümün önünde tüfekle öldürülen köpeklerin en güzel
kokulusu muzip Duman'a,

Yine çocukluğumda, berbat bir sarhoşun boş bira
şişesiyle kafasını yarıp katlettiği, köpeklerin en hardal
renklisi ağırbaşlı Hektor'a,

Güzel, bal gözlü oyuncu Çakıl'a,

Adadaki sevdiğim atlardan, en kederli bakanı Gorki ve
en yalnızı Yelkovan'a,

Son vapurla döndüğümde adaya, geceleyin sokakta
beni karşılayan ve sanki uzun yıllardır özlemişim gibi
hasretle sarıldığım anlayışlı Garip'e,

Ve akşamları kedi mamalarıyla beslediğim, yolumu
gözleyen, yolunu gözlediğim bıcırık kirpi Kirpik'e.

İÇİNDEKİLER

Hiçbiri.....	9
Mandal İzleri.....	19
Nota.....	25
Baston.....	31
Kulak Ağrısı.....	37
Bir Geçmiş Karakalem.....	41
Hayal de Akşamlıdır.....	45
Zehir Bir Zemheri.....	49
Kayık ve Mürekkep.....	53
İstanbul Lâçin.....	57

HAYÂLÎ'NİN TESADÜFLERİ

Suçluyu Bulduk.....	63
Bir Zamanlar Ben Bu Duvardan Kaçacaktım.....	67
Bu Büyük Bir Biçimsizlik Mazlum.....	73

Hiçbiri

“İlmihal dağıtacaklarına bu saçmalıkları dayatıyorlar insana,” dedi Osman. Konuşurken sağ ayağıyla –nasırı lekeli ve köklü– bir çam kozalağını toprağa gömmeye çalışıyordu. Beyaz sakalları, tüysüz ve buruşuk göğsünde söz dinler gibi usul usul yatıyordu. Büyükada’ya birkaç gün önce Ankara’dan, Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlı bir kurumdan gelen Ferruh Bey’le Âşıklar Yolu’nda yürüyüşe çıkmışlardı. İkisi de çarşıdaki saat meydanında yoksul ve çoğunluğu aksak, partial çocukların ellerine tutuşturulmuş küçük kitapçıklarını inceliyordu.

“Eğitimi bu şekilde vereceklermiş artık çocuklara. Ferruh Bey, siz söyleyin nasıl bir yoklama usulüdür bu?”

“Bilmiyorum,” dedi Ferruh Bey, “ama sizinle bu yürüyüşe çıktığım için şimdiden pişmanım. Ben izninizle buradan geri dönmek istiyorum.”

Yüzü asılan Osman’ı arkasında sessizce bırakıp orman yolundan ağır adımlarla yokuş aşağı inerken, bir yandan da artık tahammül edemiyorum, diye düşünüyordu Ferruh Bey. Dayanamıyorum. İnsanların uygar bir eğitim alınmasına

karşı çıkmalarına değil de bu düşüncelerini hep aynı ses tonu, mimik ve el hareketleriyle anlatmalarına katlanamıyordu. Nasıl çoğunun yüzü birbirine benziyordu o an ve misal boyun damarlarını şişirip yüzlerini nasıl bir iyi insan bakışıyla sağa ya da sola çeviriyorlardı? Bunu nasıl yapıyorlardı? Bunu nasıl yapıyorsunuz? Nasıl hepsi aynı kokuyor, aynı sözcüklerle bir cümleyi kuruyor ve nasıl misal bir manzaraya filan daldıklarında sanki çok derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kısarak uzakları seyrediyorlardı? Hadi bunlar basit ayrıntılar diye düşündü, hadi bunları çoğu zaman ben de yapıyorum, peki bir yakınına kaybeden birisine su içmeye kalkar gibi nasıl başın sağ olsun diyorlardı. Sesleri gram titremeden. Kirpikleri titremeden. Çoğu zaman karanlık bir susuzlukla uyandığında eski püskü hırkasına sarınıp bahçeye çıkar ve ölenlerin, ölmekten çok uzak bir anlamla son nefeslerini verdiklerini düşünürdü.

Ağaçların arasından çamların kokusunu ve rüzgârı artık hiç özlemediğini acıyla anlayarak çarşıya indi. Dükkânlar kapanıyor, çıraklar İstanbul'da iş bulmanın yollarını arıyorlardı. Hesabına tavla oynanan kahvehanelerde ya da kapalı çarşıda dericilerin yanında sağa sola öteberi götürdükleri ağır ve yorucu işler oluyordu genelde. Dün gecedен beri aklında gezdirdiği soruyu manava yaklaşınca kısık bir sesle sordu:

“Üzüm var mı?”

“Yok,” dedi manav, “bu mevsimde üzüm mü olur?”

“Burnum kanıyor,” dedi, Ferruh Bey, “bunu durdurabilecek başka bir şey gelmedi aklıma.”

“Karnına bıçak bırakırlar bu gidişle, bir doktora görün.”

Mendilini çıkarıp kanını sildi. Bu saatlerde dünyanın bütün şehirlerinde insanlar böyledir.

“Bir salkım üzüm olsaydı, belki kanım da dururdu.”

Yürüyüp geçti. Birkaç gün önce iskele binasının hemen

üstündeki küçük bürosunda masasını düzenleyip dosyalarını dolaplara yerleştirirken pencerenin önünde ilk yağmur damlasını görmüş ve iskelede bekleyenlerin birdenbire vapura doluşmasıyla da adada yazlıkçıların artık şehre dönmeye başladığını anlamıştı. Göçkaçıran yağmurları diyor-du adahılar bu yağmura. Yaz bitiyordu. Kapının tam ortasına levhayı asıp bir iki adım gerileyerek orantısını ölçmeye çalışmıştı. Tam ortasındaydı.

“Test ve Araştırma Bürosu”

Daktilosunu yerleştirdi Ferruh Bey bakır masasının üstüne. Cetvellerini. Ahşap pergellerini. Kurşun kalemlerini. Duvarın dibindeki küçük taburelerde oturan sekiz kör kadına hazin bir sesle:

“Bugün, hepimizin gözleri açılacak artık,” dedi. “Görme-ye başlayacaksınız.”

Sessizce bekleyen kadınlar bu müjdeli haber karşısında sıralı sırasız konuşmaya başladılar.

“Ben, odun taşıyan at arabalarını gördüğümü hayal ediyorum yıllardır.”

“Ben, bir kocam olduğunu ve parmağına batan bir kıymığı çıkardığımı hayal ediyorum.”

“Ben, gökyüzünün güzelliği karşısında dili tutulan ve hat-ta dilini ısırın güzel kuşlar göreceğimi hayal ediyorum.”

“Ben, duvardan değil de tavandan sarkan saatleri uzun uzun seyredeceğimi hayal ediyorum yıllardır.”

“Ben, sobanın başında başka hiçbir canlıda rastlanamayan bir övünmeyle yarasını yalayan bir kediyi göreceğimi hayal ediyorum.”

“Ben, bazen adalar açıklarında batan gemilerin kıyıya vuran enkazlarında parçalanmaya yüz tutmuş kitaplar bulacağımı ve saatlerce uğraşarak onları onaracağımı hayal ediyorum.”

“Ben, beyaz bir kâğıda adımı ve soyadımı yazıp ikisinin arasındaki o sonsuz uçurumu seyredeceğimi hayal ediyorum.”

“Sen?” dedi Ferruh Bey sonuncuya. “Sen neyi hayal ediyorsun?”

“Biliyorsun,” dedi, kadın, camdaki yağmuru işaret ederek.

Ferruh Bey, daktilo silindirindeki kâğıdı çıkarıp üzerine eğildi dolmakalemiyle.

“Ferruh Bey’in Büyükkada’ya tayin edilışinin ve bu küçük büroda yapacağı görevin hikâyesi kısaca şöyle: Bugün tüm uygar ülkelerde olduğu üzere Türkiye de artık test uygulamasına geçip vatandaşlarının bilgi ve zekâ seviyelerini ölçecek yöntemler geliştirmektedir. Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlı kurulan bu büro, ülkemizde yaşayan insanların sadece bilgi ve zekâsını değil; psikolojik, ahlâk, karakteristik özellikleri ve hatta namusluluklarını da ölçmekle görevlendirilmiştir. Not: Ayrıca Kartal’dan akın akın gelen kalabalık bir grup tarafından saat meydanında öldürülen ihtiyar kadının da faili ya da azmettiricisi bulunacak. Belki bu çok kişisel bir şey.”

Adaya geldiği günden bu yana devlet dairelerine seçeceği memurlara Alfa Testi’ne uygun sorular hazırladı Ferruh Bey. İlkinde, bir sayı doğrusunda asal sayıların arasındaki bir kareyi boş bırakıp oraya çarpı işareti koydu, hangi rakam gelecekti oraya? Sonra, hızlı düşünerek doğruyu bulma denemesiyle ilgili ikinci soru: Adadaki atlar işe yarar hayvanlardır çünkü:

- a) sevimlidirler
- b) çok güzel yeleleri vardır
- c) yük taşırlar
- d) dost canlısıdırlar

Sonra öğretmenler için Beta Testi ve yurttaşlar için de Otis Testi soruları hazırlayarak adada yaşayan insanları gencinden yaşlısına bu imtihanlara tabi tuttu. Sadece bir kişiye özel bir test hazırlamıştı. Onu çantasından çıkarıp ceketinin iç cebine koydu. Kôr kadınlarla beraber iki faytona doluşup Âşıklar Yolu’na doğru yola çıktılar.